

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Hvem er Frits Clausen

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1940

Emne: Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Fædrelandet

FOR DANMARKS ÆRE, FRIHED OG RET

12.11.1943

HVEM ER Frits Clausen?

FRITS CLAUSEN er Sønderjyde af kærnedansk Slægt, født den 12. November 1893 — og er 47 Aar gammel

FRITS CLAUSEN oplevede i sidste Verdenskrig de frygtelige Kampe i de massuriske Sump og de øst-prøjsiske Skove

FRITS CLAUSEN var derefter i 42 Maaneders Krigsfangenskab i Rusland, hvis Sammenbrud han oplevede under den røde Revolutions Rædsler

FRITS CLAUSEN gennemførte med sig selv i Spidsen sin og sine Kammeraters dramatiske Flugt de mange tusind Kilometer gennem det hærgede Rusland, hvor han Gang paa Gang var i overhængende Livsfare

FRITS CLAUSENs dybe nationale Følelse søger sin Oprindelse i hans Barndomshjems strenge Danskhed, hvor det Danske altid blev fremhævet og hvor den største af alle Synder var at vise manglende Ærbødighed for Danmark

Fra den parlamentariske til den National-Socialistiske Stat

(Tale, holdt ved Møder i 1933)

En Regering formaar ikke at udstrække sin Myndighed effektivt til de videste Kredse i Befolkningen, uden at der indskydes et Mellemed mellem Stat og Folk. Dette Mellemed er Embedsmændene, der i et sundt Samfund er Folkets Tillidsmænd og som saadanne udfører Statens Funktioner. Hvis dette Mellemed staar paa Folkets Side, saa forøger det de Kræfter, der ved en Folkerejsning rettes mod Regeringen, men vender dette Mellemed sig derimod mod Folket, saa modarbejder det de Kræfter, der fra Folket rettes mod Regeringen. Denne kan saaledes blive ved Magten, uden at den ejer Folkets Tillid, hvis bare den formaar at vinde Indflydelse paa Mellemedet, saa den dér kan mobilisere Kræfter imod Folket. Disse Forhold gælder for enhver Regeringsform, hvad enten det er en monarkistisk Regering, der støtter sig til et Mellemed af Adel og Embedsmænd, eller det er en kommunistisk Raadsregering, der støtter sig til en privilligeret Embeds- og Proletarklasse.

Det er dette Forhold, der er blevet videre udbygget af Parlamentarismens, der blev indført som en Reaktion fra Folket imod det vilkaarlige Enevælde. Det var Folket, der gennem Revolutionen i 1848 krævede sin Ret, men det blev snydt for den Ret, idet det ikke var revolutionære Mænd af Folket, der skabte den nye Regeringsform; det var liberale Politikere, der indførte det liberalistiske-parlamentaristiske System under Foregivende af, at dette sikrede Folkets Delagtighed i Statsstyret. Folket fik den almindelige Valgret, men blev samtidig delt i forskellige Klassepartier, saa det kun kunde benytte Valgretten i det Omfang, som Partiledelserne tillod.

Det parlamentariske System er ganske fejlagtigt bleven kaldt demokratisk. Den demokratiske Grundidé bestaar i Folkets Delagtighed i Regeringen, og denne Ret har Folket kun tilsyneladende faaet gennem Parlamentarismen, der ikke støtter sig til Folket som Helhed, men kun til de Vælgere og det Parti, der har dannet Regeringen.

Magten

For at blive ved Magten behøver en parlamentarisk Regering slet ikke at regere i Folkets Interesse; den behøver blot at sørge for, at dens Vælgere bliver tilfredsstillet. Og for endnu bedre at sikre sig Magten har de parlamentariske Regeringer sikret sig en yderligere Støtte i særlige Tillidsmænd, der holder Partiets Vælgere i Skak. Det er den halvt officielle Embedsmandsklasse, der udgøres af Rigsdagsmænd og den Kategori, som man plejer at benævne »Bengnaveres».

Hvis der rettes Kræfter imod en parlamentarisk Regering fra de Dele af Folket, der ikke repræsenteres i Regeringen, saa naar de sjældent længere end til de Vælgere, der har valgt Regeringen, og ingen Folkebevægelse kan fjerne en parlamentarisk Regering, før den atter gaar til Valg. Sørger denne saa blot for, at den ikke taber Stemmer ved Valget, saa kan de andre Partier larme nok saa meget, det nye Valg viser, at »Folket» igen giver Regeringen »et parlamentarisk Fler-tal». I Stedet for at varetage hele Folkets Vel, som den organiske Helhed et Folk er, behøver en parlamentarisk Regering blot at sørge for, at dens Tillidsmænd faar fede Ben, og at dens Vælgere bliver tilfredsstillet, selv om dette sker paa Bekostning af de Vælgere, der staar i de saakaldte Op-

positionspartier. Dette er jo ogsaa den almindelige Fremgangsmaade i den parlamentariske Praksis, hvor man kun sørger for sine egne. Men selv i de Tilfælde, hvor det ikke lykkes en parlamentarisk Regering at faa Stemmer nok, kan den holde sig ved Magten ved Hjaelp af den »vidunderlige» Indretning, som man kalder for »parlamentarisk Forlig», hvad der paa Dansk slet og ret hedder: Parlamentarisk Studehandel.

Det danske Folk ved, at det ikke er et parlamentarisk System, der skal genrejse det, thi som en nordisk Stamme ved vort Folk, at Virkeliggørelsen af Folkets Idealer ikke kan opnaas paa et demokratisk-parlamentarisk Grundlag men at det kræver en Inddeling, som Strukturen er givet i de gamle nordiske Samfundsformer.

Ser vi f. Eks. tilbage til de gamle Vikingesamfund, saa ser vi et typisk Eksempel paa den nordiske Samfundsordning. Vore Forfædre byggede deres Fællesskabsordning ved som frie Mænd at underordne sig en fælles Lov, og de overlod det til deres Førere at hævde denne Lov og værne om den. Men alligevel var de, efter hvad et gammelt Normannersagn fortæller, alle lige. Romeren Tacitus ved at fortælle, at dette Folks Høvdinge var Førstemænd blandt Ligemænd. Deres Samfundsinddeling i Førerskab og Følge stred ikke mod deres virkelige demokratiske Livsindstilling.

thi deres Førere stod ikke over dem, men foran dem. Den gamle nordiske Opfattelse af Førerprincippet var paa ingen Maade i Strid med Demokratiets Grundidé, men tværtimod i nøje Overensstemmelse med den, thi den sikrede Folkets Delagtighed i Regeringen ved, at den gjorde alle lige overfor den Lov, der bestemmer Folkets Liv.

Der findes ikke noget bedre Grundlag til at bygge en saadan Stat op paa, end den national-socialistiske Idé, som henlægger Statens Mening og Opgaver til Folket, og som i Staten ikke ser Maalet, men kun Midlet til at værne Folket og Folkets Liv.

Den national-socialistiske Stat maa derfor ogsaa stille sig paa Racelærens Grundlag, og den maa anerkende de Krav, der fra race-teoretisk Side stilles til Værn om Folkets kulturfrebringende Bestanddele. Den maa forhindre, at Folket forandrer sit racemæssige Præg i Retninger, der kan true dets nationale Kultur og kan derfor ikke som Statsborger anerkende enhver, der opfylder nogle formelle Betingelser, men den giver kun disse Rettigheder til dem, der er af Folkets Æt. Det bliver dernæst Statens Opgave at værne om den nedarvede raceprægede Kultur, som Folket ejer og frembringer. Staten maa beskytte Folket og alt, hvad Folkets er, haade indadtil og udadtil.

Som man kan kalde dette for Statens nationale Opgave, saaledes har den ogsaa en social Opgave i at danne Grundlaget for Folkets Fællesskabsfølelse, saa Folket ikke som i den parlamentariske Stat bekæmper sig selv. Hvad der i den liberalistiske Stat staar mod hinanden, maa i den national-socialistiske gaa med hinanden.

Den national-socialistiske Stat bekæmper enhver Splittelse og Deling i Folket, og den anerkender kun den Deling, der i erhvervsmæssigt Henseende forefindes i et sundt Folk, og som fremkommer ved den Arbejdsdeling, der styrker og forøger Folkets Værdier og er en ganske naturlig

Organisation af Folket. Derfor benytter den national-socialistiske Stat sig i erhvervspolitisk Henseende af den corporative Idé, der anerkender Folkets Inddeling i Erhverv. Statsborgeren kan dog ikke kun føle sig som tilhørende en bestemt Erhvervsorganisation, han maa først og fremmest være Folkefælle, og som Erhvervslivet kun er een Side af Folkets Livsyttringer, saadan er der corporative Erhvervsorganisation ogsaa kun en Del af den national-socialistiske Stat.

Den corporative Idé er i nogen Grad en Fortsættelse af den gamle nordiske Stænderforfatning. Denne var tildels opbygget paa hierarkisk Grundlag ved, at man lagde Fødselsstanden til Grund for Stænderinddelingen f. Eks. ved at skelne mellem Adel, Borgere og ufrige, hvor den ene Stand

Medens den parlamentariske Stat har været et Redskab for den liberalistiske Erhvervspolitik, skaber den corporative Stat en socialistisk Erhvervspolitik, der ikke kan misbuge Folket, men tjener Folket.

Medens den parlamentariske Stat fornedrer sig selv til nærmest kun at være en Skatteopkrævnings- og Forsikringsinstitution, vil den national-socialistiske Stat opfylde de virkelige Statsopgaver ved at føre Kampen for Opretholdelse af Folket og Folkets nationale Eje.

Den corporative Idé vil i Modsetning til det parlamentariske System give de enkelte Erhverv, uanset deres Størrelse og Betydning, Ret til indenfor deres naturligt afgrænsede Rammer at løse Erhvervets Problemer til Gavn for Helheden og til Glæde for alle Erhvervets Udøvere, ikke mindst for Erhvervenes Lønarbejdere.

I den corporative Stat dannes der et Erhvervsraad, hvori alle Erhvervsinteresser samles.

Alle corporative Organisationer har Selvfølgelig og Lovbestemelsesret indenfor deres Omraade, men staar selvfølgelig under Statens Overhøjhed. De har dog en afgørende Indflydelse paa Erhvervslivets Lovgivning.

socialt stod over den anden. I Middelalderen var disse Stænder allerede mere sidestillet i erhvervsmæssigt Henseende ved, at de forskellige Lav og Gilder fik samme Plan. Det er denne Sidestilling af Erhvervsgrupperne, som den national-socialistiske Stat vil have frem. Den deler derfor i erhvervsmæssigt Henseende Folket i flere Grupper, der staar Side om Side og hvis Interesser løber sammen og mødes der, hvor Folkets øvrige Interesser varetages, nemlig i Regeringen, hvis Opgave det er at varetage alle Folkets Livsyttringer og ikke blot de erhvervspolitiske — hvor vigtige de end er. Medens den parlamentariske Stat deler Folket horisontalt i Klasser, der bekæmper hinanden, deler den national-socialistiske Stat Folket i Erhvervs-corporationer, der virker sammen.

Det er klart, at enhver, der beklæder en Stilling indenfor det corporative System, maa tilhøre den betændte Stand og det betændte Fag, og alle Stillinger indenfor Systemet maa være ulønnede Æresposter, selv om der kan anvendes lønnede Hjelpekrafter, der dog aldrig maa beklæde nogen officiel Stilling i Erhvervet. *Fagets Interesser skal altid varetages af Folk, der tilhører Faget, og som staar som Udøvere af Faget.*

Selvfølgelig gælder National-Socialismens Førerprincip ogsaa overfor de corporative Organisationer, hvor Lederen faar de fulde Rettigheder til at lede og repræsentere Sammenslutningen og ikke skal træffe sine Dispositioner paa Grund af parlamentariske Afstemninger. Derfor faar Medlemmerne alligevel Ret til at sige deres Mening og fremsætte deres egne Forslag, der ikke kan gøres ugyldige ved en Afstemning.

For National-Socialismen er det ikke Hovedspørgsmaalet, hvilken Statsform, der skal omslutte Folket; den vælger den Statsform, der bedst er egnet til at sikre Folkets Bestaaen i materiel saavel som ideel Forstand og bekæmper enhver Form for Statsstyre, der kun vil behandle Folket som et Redskab i Statsideens Tjeneste. Folket er det grundlæggende, Folket er Indholdet, og Staten er Formen, den er kun Rammen om Folket.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk